

Győzünk

Huszár Zoltán

Sokszor ökölbe szorul a kezem még,
de gyorsan kismul, mert amit
gyűlölök, kővé változik,
s mert szebb a kézfogásos emlék.
Talán sose voltam gyermek,
olyan okosnak érzem magam,
mégsem parancsolhatok a szememnek,
hogy eltörpüljön benne az is,
aki valóban óriás.
Néhány ábránd is kerget.
Ha hős leszek egyszer,
vagy példás férj és családapa,
amiért most ritkán verekszem,
nemcsak másoknak lesz igaza...

Ovatosan csókolok,
mert keserű volt mindig a szám
(beismerem, mint akit könnyen szaván
lehet fogni),
de édes lesz még, mintha mézre lelne.
s ami keveset álmodom ezután,
az se marad csak álom.
Nem érdekel most kívülled az égvilágon
semmi.

Erős munkaruhát veszek majd, hogy tovább tartson,
s kikerülöm vagy ellököm, aki utamba áll.
Mindkettőnkről lehullnak a kötelek.
Bizhatsz bennem.
Győzünk.

Döntés előtt

Huszár Zoltán

*Nem csodálkozom már,
hogy üvegből van
minden, ami szép
s azon sem, ha körülveszik
fallal,
hogy legyen, min átugorni.*

*Még nem látok belőled
semmit,
mintha átlátszó volnál,
de érzem, hogy remegsz,
mert dülöngélek.
Vagy földrengés ez?*

*Még néhány perc,
és egymásba hull két hullám
a Dunán,
még néhány perc,
s egymásra rogy
két égő oszlop.*

*Döntőbb nap ez a mai,
mint bármely másik,
de mi nem leszünk
egymás rabjai.
Már kopogtatok is
az ajtódon.*

Harmadik levél

Huszár Zoltán

*Még a kavicsok is párosával
küzdenek az árral,
míg meg nem közelítik
a tengert.*

*Szinte látom, hogy fognak körül
a hullámgyűrűk, ha fürdesz,
s én csak fekszem itt a fűvön,
pedig el is merülhetsz.*

*Úgy belém ivódik egy-egy dallamos hang,
mintha te nevetnél,
s olyan sok az ismerős mozdulat is,
hogy tántorgok tőlük,
mint aki csak félig van eszméletén.*

De őrzöm a képed, s az se baj, ha megváltoztál.

Első levél

Huszár Zoltán

*Semmilyen kérdezni valóm sincs,
mert most már bizonyos,
hogy nemcsak a mosolyod tetszik,
pedig elég keveset irsz.*

*Itt néha olyan meleg van,
hogy amerre elhaladunk,
majd szétrobbannak a házak,
s az izzástól remeg a talaj.*

*Így is csodaszép ez a vidék,
de ha másra gondolok,
nem rád, olyan szürke,*

*mint a fullasztó, ködülte
lápok és pocsolyák
vagy a néma sivatag.*

Lakótársam

Huszár Zoltán

*Egy sétáló nő elé állt az este,
mert sokan voltak az utcán,
s úgy éjjél felé
még vidámabban tért haza, mint máskor.*

*Dudorászva rázta le magáról a ruhát,
s álmában küzdött valakivel,
de a cipők az úgy alatt
tovább táncoltak helyette.*

*Másnap két percet késett a gyárban,
s míg beigazította az esztergapadot,
egyszerre üdvözölték hárman.*

*A kész tengelyt aztán kivitte a napra,
hogy úgy csillogjon,
mintha üvegből volna.*